

กลรัก พยากรณ์

แม้ว่าเธอจะไม่อยากเชื่อเรื่องคำทำนาย
แต่หัวใจกลับบอกว่าเขาคือคนคนนั้น

→
ทักษิณา

เรื่องรักสุดซึ้งที่เขียนขึ้นจากเรื่องจริงสุดโรแมนติก
ที่หวานฉ่ำจนชนะเลิศในกิจกรรม
“True Love to Story by WE & สำนักพิมพ์อรุณ”

กลรัักพยากรณ์

Example

การอ่านคืออรรถาภิธานที่ล้ำค่า
การอ่านช่วยเปิดโลกจินตนาการ สร้างแรงบันดาลใจใหม่ๆ หลายครั้งที่อ่านแล้ว
อึ้งใจ ซาบซึ้ง สนุกสนาน และหัวเราะไปกับเรื่องราวที่ได้อ่าน...ยังมีเรื่องราว
อีกมากมายที่รอให้ค้นพบจากการอ่าน

ผลงานเรื่องอื่นๆของ ทักซิณา
ที่จัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์อรุณ
กลรักรลิตใจ

เรือนล้อมรัก (ละครทางช่อง ๗)

लगเสน่หา

เคียงขวัญ

เพียงตะวัน...หวานใจ

ม่านมนต์รัก

บ่วงอธิฐาน (ละครทางช่อง ๓)

เล่ห์เหลี่ยม

โอบรักใต้เงาจันทร์

พลิกร้ายมาพบรัก

สี่บร็กละลายใจ

มายารักข้ามภพ

อริร้าย...แสนรัก (ชุดอริที่รัก)

อริรัก...เคียงจันทร์ (ชุดอริที่รัก)

กลรักรพยากรณ์

ทักษิณา

เขียน

Example

กลักรัพยากรณ์
ผู้เขียน ทักษิณา
สำนักพิมพ์อรุณ

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
๓๗๘ ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ ๑๐๑๗๐
โทรศัพท์ ๐-๒๔๒๒-๙๙๙๙ ต่อ ๔๙๖๔, ๔๙๖๕ โทรสาร ๐-๒๔๓๔-๓๕๕๕,
๐-๒๔๓๔-๓๗๗๗, ๐-๒๔๓๕-๕๑๑๑

E-mail: info@amarin.co.th

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ พ.ศ. ๒๕๓๗
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ตลับวีดิทัศน์
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

สื่อดิจิตอลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้บริโภคตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น การทำซ้ำ
ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่ว่าวิธีใดๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด ถือเป็นความผิดอาญา ตาม พรบ.
ลิขสิทธิ์ และ พรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-0173-1

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้จัดการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์
บรรณาธิการอำนวยการ อุษณีย์ วิรัตกพันธ์
บรรณาธิการ ภทริยา จินตไพจิตร
ผู้ตรวจทานต้นฉบับ จินดารัตน์ ธรรมรงวุทย์
ศิลปกรรมผู้ออกแบบปก ดวงหทัย มิตตอุทิศชัยกุล

คำนำสำนักพิมพ์

“Love Square ชวนคุณหยุดพัก มาเติมรักให้เต็มใจ”

ตั้งคำถามว่า เส้นทางความรักเหมือนนวนิยาย *กลรักพยากรณ์* ที่อยู่ในมือของผู้อ่านเล่มนี้ คุณทักษิณา นักเขียนมือฉมังของสำนักพิมพ์อรุณได้นำเค้าโครงเรื่องราวมาจาก *รักลิขิตชีวิตอลเวง* ของคุณสุธิดา พรรณนะ ซึ่งเป็นเรื่องที่ได้รับรางวัลชนะเลิศในกิจกรรม “True Love to Story by WE & สำนักพิมพ์อรุณ”

ด้วยเรื่องราวความรักจากชีวิตจริงสุดโรแมนติคที่ผ่านการเลือกเฟ้นมาอย่างดีแล้วจากคณะกรรมการในกิจกรรมนี้ ก็น่าจะเป็นตัวการ์ตูนที่ได้ว่าผู้อ่านจะได้ร่วมลุ้นอย่างสนุกสนานไปกับความรักของ *ปณิดา* ครูสาวเจ้าเสน่ห์ผู้มีแผลใจจากหนุ่มในเครื่องแบบ กับ *กิมพล* ทหารอากาศที่มีแม่หม่อมทำนายทายทักว่าเป็นเนื้อคู่ของเธออย่างแน่นอน

สำนักพิมพ์อรุณ

ตุลาคม ๒๕๕๗

คำนำผู้เขียน

เริ่มต้นมาจากโครงการ True Love to Story ซึ่งทางสำนักพิมพ์ออรุณและนิตยสาร WE จัดขึ้น เพื่อให้คู่รักจากทางบ้านได้ส่งพล็อตเรื่องราวความรักความผูกพันเข้ามาร่วมสนุก **กลรักรพยากรณ์** จึงกลายมาเป็นเรื่องราวความรักหวานอบอุ่นที่มีเค้าโครงมาจากเรื่องจริง แต่ผ่านการดัดแปลงแต่งเติมร่วมกับจินตนาการของคนเขียนเพิ่มเข้าไปเพื่อความบันเทิงค่ะ

เรื่องราวความรักกับโชคชะตาจะเป็นของคู่กันเสมอ แถมเรื่องนี้ยังมีความเชื่อเรื่องการดูดวงเข้ามาร่วมด้วย ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อนะคะ หากคนสองคนได้เป็นเนื้อคู่กันแล้ว ให้อย่างไรก็ต้องมารักกันจนได้

ต้องขอขอบคุณคุณหม่อมกับคุณเดี๋ยวมามากเลยคะ สำหรับพล็อตเรื่อง ที่อ่านแล้วทำให้อมยิ้มและอบอุ่นอันเป็นที่มาของ **กลรักรพยากรณ์** รวมทั้งขอขอบคุณผู้อ่านทุกท่านและสำนักพิมพ์ออรุณที่ให้โอกาสเสมอมาค่ะ

ขอบคุณโชคชะตาที่นำพาเรามาพบกัน

ทักษิณา

ตุลาคม ๒๕๕๗

*ป.ล. เนื้อเรื่อง ชื่อ-นามสกุล บุคคล สถานที่ และเหตุการณ์เกือบทั้งหมดในนิยายเป็นเรื่องสมมุติขึ้น ผิดพลาดประการใด ผู้เขียนต้องขอภัยไว้ตรงนี้ด้วยค่ะ

เธอเชื่อมั่นเขาคนนี้

อคติทั้งหลายที่เคยมีกับผู้ชายในเครื่องแบบถูกเขาตีแตกพ่ายไปสิ้น

ไม่ว่าอาชีพไหน ต่างก็ต้องมีทั้งคนดีและไม่ดี

ไม่ควรเลยที่เธอเคยอคติเหมารวมจนเกือบสูญเสียรักแท้ไป

ขอบคุณโชคชะตาและทุกสิ่งทุกอย่างที่ทำให้เธอได้มาเจอและรักเขา...

คนที่ดีที่สุดในชีวิต

Example

บทนำ

“หนูต้องเลิก กับแฟนคนที่คบอยู่ตอนนี้แน่นอน เร็วๆ นี้ละ”

ถ้อยคำทำนายทายทักที่ออกมาจากปากร่างทรงสาวใหญ่ชื่อคุณมาลาตรี ซึ่งมนจिरาเพื่อนของเธอยืนยันหนักหนาว่า ‘แม่นยา’ จนน่าขนลุก ทำเอาปณิดา ถึงกับอึ้ง กะพริบตาปริบๆ ก่อนจะยิ้มบางๆ

“เธออะ...ทำไมหนูต้องเลิกด้วยล่ะคะ เราคบกันมาเกือบจะสามปี จะแต่งงานกันแล้วนะคะ” เธอแย้งเบาๆ ไม่เคยเชื่อเรื่องหมอดูอะไรพวกนี้ มากมายนัก ที่ตามเพื่อนมานี้ ก็แค่ตั้งใจว่าจะมาดูหมอลเล่นๆ คลายเครียด ตามประสาผู้หญิงทั่วไปที่ดูหมอเป็นงานอดิเรก

แต่นี้ก็ไม่ถึงว่าคำทำนายจะจี๋ใจดำ ทั้งที่ปณิดายังไม่ได้บอกร่างทรงเลย ว่าเธอกำลังทุกข์ใจเพราะร้อยเอก สินธร คนรักที่คบหากัน หมายมันจะแต่งงาน ในเวลาอันใกล้ มิได้ซื้อสตั๊ดต่อเธอเลย...เขามีผู้หญิงที่หอมล้อมมากหน้าหลายตา ถึงเธอจะเป็น ‘ที่หนึ่ง’ ตามที่เขาพร่ำบอกเสมอ แต่เธออยากเป็น ‘หนึ่งเดียว’ ของเขาต่างหาก

“แฟนหนูคนนี้เจ้าชู้มาก ยิ่งไงก็ไม่ใช่เนื้อคู่กันแน่นอน คบกันไม่ถึงสามปี จะต้องมีเหตุให้แคล้วคลาดกันไปจนได้”

“อย่างนั้นเลยเธอคะคุณป้า” มนจिरาอุทานพลางหันมองหน้าเพื่อนรัก แต่ปณิดายังคงนั่งนิ่ง ใบหน้าเรียบเฉย มิได้แสดงอาการหวั่นไหว

คนก็พูดกันอย่างนี้ทั้งนั้น ออย่าว่าแต่หมอดูเลย ใครๆ ที่รู้จักนิสัยและ พฤติกรรมของสินธร ก็รู้ทั้งนั้นว่าเขาเป็นคนเจ้าชู้มาก ยิ่งเป็นทหารบกทั้งหล่อ ทั้งรวยอย่างเขาด้วยแล้ว แต่ไม่เป็นไร...ความรักแท้ที่เธอมอบให้จะทำให้สินธร ปรับเปลี่ยนตัวเองได้สักวัน เธอรักเขาและตั้งใจไว้แล้วว่า จะต้องแต่งงานกับเขาแน่ๆ

“แล้ว...เนื้อคู่จริงๆของหนูจะมาเมื่อไหร่ล่ะคะ หรือว่าไม่มี” ปณิตา
แก้มงอกริมฝีปากเรียบเรียบ ไม่ตื่นเต้นทุกซักร้อน เธอดูหมอมเพื่อคลายเครียด จึง
ไม่อยากจะซีเรียสเกินไปนัก

หมอดูสาวใหญ่หลับตา นั่งทำปากขมุบขมิบพึมพำอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะเปิด
ตาเรียวขึ้นมาแล้วตอบคำถามเธอด้วยส้อมเสียงมันใจ

“เร็วๆนี่ละ เร็วมากจนหนูคาดไม่ถึง เอ...ไม่มี น่าจะเจอกันแล้วนี่”

“เจอกันแล้วด้วยหรือคะ” ปณิตากลั่นหัวเราะ อุทานเบาๆด้วยสีหน้า
ไม่เชื่อถือ นึกไม่ออกว่าใครกันจะมาเป็นเนื้อคู่เธอ นอกจากสินธธแล้ว เธอไม่มี
ใครสักคนเลย “แล้ว...แฟนคนต่อไปของหนูมีลักษณะยังไงหรือคะ”

“สูง...สูงเท่าเสาไฟฟ้า ผมสั้นๆ ผิวสีแทน บินไปก็บินมา อู๋...น่าเวียนหัว...”
ร่างทรงทำมือประกอบพลางกลอกตาไปมา จนหญิงสาวทั้งสองที่มองอยู่อดขัน
ไม่ได้

“ยังไงแน่คะหมอม คนหรือนกคะนั่น อย่าบอกนะคะว่าแฟนยัยดาเพื่อนหนู
จะเป็นพญาครุฑเจ้าเวหา...”

“บ้า ไม่ตกลงนะยัยมน แก่อย่ามาปล่อยมุกผิด” ปณิตาเอ็ดเพื่อนไม่
จริงจังนัก

“มุกผิดตรงไหน นี่...แก่อย่าทำเป็นเล่นไปนะไอ้ดา แฟนใหม่แกอาจมีร่าง
มืองัดก็ได้ นึกดูสิ คนบ้าอะไรจะบินไปบินมาได้”

“ไปกันใหญ่แล้วยัยมน!”

“แน่ ทำหน้าแบบนี้แปลว่าไม่เชื่อใช่ไหม” มนจิราชี้หน้าเพื่อนก่อนจะส่าย
ศีรษะไปมาพลางบ่น “แกนี่น่า...ฉันบอกแล้วไง ว่าป่าศรีร่างทรงกุมารทอง
เนตรทิพย์นะแม่นมมาก ไม่เชื่อก็อย่าลบทูลูสิ”

“ใครลบทูลู ฉันเปล่า”

“แต่แกก็ไม่เชื่อ ใช่ไหมล่ะ”

“ยัยมน...”

ปณิตากำลังจะบ่นเพื่อน ก็มนจิราเป็นคนพูดเองว่ามาดูหมอมกันเล่นๆ
แก้เครียด ไม่จริงจังอะไร แต่มาตอนนี้แม่คุณเอาจริงยิ่งกว่าเธอที่เป็นเจ้าของ

ดวงเองเสียอีก

“ไม่ต้องไปบังคับเพื่อนหรือกทนุมน ของอย่างนี้ ไม่เจอกับตัวก็ไม่เชื่อ
ทั้งนั้นละ ป้าไม่บังคับให้หนูมาเชื่อตอนนีหรือคะ ไว้รอดูกันไปก่อนดีกว่า
ไม่ต้องรีบร้อน ยังไงดวงของหนูก็หนักหนัผู้ชายคนนีไปไม่พ้นอยู่แล้ว จะช้าเร็ว
ก็ต้องได้อยู่ด้วยกัน...ถึงเวลานั้นหนูจะรู้ว่าฉันไม่ได้หลอกลงต้มตุ๋น”

แม่หมอลสาวใหญ่ยิ้มเจิด ให้ความรู้สึกน่าเลื่อมใส ปณิธาทีไม่ค่อยให้
ความเชื่อถือเรื่องเข้าเจ้าเข้าทรงยังอดคล้อยตามไม่ได้

แต่ไม่หรือก...นี่คือของเธอดองเป็นสินธรรลี เธอกับเขากำลังจะแต่งงานกัน
และเธองเองก็ไม่เคยขายตามองผู้ชายคนไหนนอกจากคนรัก เธอมันคงจริงจัง
ขนาดนี้ แล้วจะทิ้งสินธรรไปรักกับคนใหม่ได้อย่างไรกัน พระอาทิศย์คงต้องขึ้น
ทางทิศตะวันตกนั้นละ แม่หมอลคนนีถึงจะดูแม่น

“ขอบคุณที่ช่วยดูดวงให้หนูนะคะ”

แม้จะไม่เชื่อแต่ปณิธาทีก็ยังยิ้มให้ผู้อวรูโสอย่งสุภาพ เธอจ่ายค่าครูให้อีกฝาย
ก่อนจะพาเพื่อนออกจากต่าหนักร่างทรงซึ่งเป็นทวาร์นแฮร์ลสองชั้นในย่านชานเมือง
ต่อจากคิวกของเธอและมนจิรวา ปณิธาเห็นมีลูกค้ำมารอดูหมอกกับคุณ
มาลาครืออยู่แล้วพร้อมของขวัญของฝาก ไม่แปลกเลยทีเธอเห็นริมด้านหนึ่งของ
ห้องเป็นที่กองกลองของฝาก ทั้งขนม น้ำดื่ม เครื่องดื่มบำรุงสุขภาพ และอื่น ๆ
ซึ่งล้วนแต่แสดงให้เห็นถึงศรัธาทีลูกค้ำมีต่อร่างทวาร์ใหญ่ผู้นี้

“วู้ย ฉันละอยากเห็นหน้าเนื้อคู่แกเร็ว ๆ จังยัยดา อยากเห็นว่าจะหล่อ
แคไหน...แต่ก็เอาเถอะ ไม่ต้องหล่อมาก แคขอให้เป็นคนดี ไม่เจ้าชู้ไปทั่วเหมือน
นายสินธรรก็พอแล้ว แกจะได้ไม่ต้องซ้ำใจ”

มนจิรวากกลับม่าทีสินธรรอีกจนได้ เธอไม่ชอบหน้าแฟนเพื่อนคนนีมา
แต่ไหนแต่ไร ทั้งทีสินธรรเป็นหนุ่มหล่อสะอาด หน้าตาคมเข้ม ผิวขาว ดูดี
ทุกกระเบียด มีเสน่ห์ในตัวเองล้นเหลือ ตอนเห็นเขาคั้งแรกเธอยังอดชื่นชมไม่ได้
แต่พอรู้จักกันได้ไม่นาน มนจิรวาก็เจอเรื่องน่าอึดอัด

แฟนของเพื่อนทำดาเยี่ยมหวานวิบวับส่งให้เธอ คุณพระคุณเจ้า ต่อหน้า
เพื่อนเธอลินธรรก็ไม่ละเว่น!

ตั้งแต่นั้นมามนจिरาก็เลือกจะห่างจากปณิดาออกมาหน่อย ถ้าสินธรออยู่กับเพื่อน เธอก็จะพยายามหลบเลี่ยงไม่เข้าไปใกล้เขา แต่แรกที่ต้องไปสอนหนังสืออยู่คนละโรงเรียนกับเพื่อนรักทำให้มนจिरาไม่สบายใจก็จริง แต่มาตอนนี้เธอกลับพบว่ามันเป็นข้อดี ที่เธอจะได้ไม่ต้องพบหน้าคนรักของเพื่อนบ่อยนัก ไม่รู้เป็นไร เธอไม่ถูกชะตากับสินธรเท่าไรเลยจริงๆ

แต่จะอย่างไรมนจिरาก็เป็นห่วงปณิดา เธอรู้ว่าปณิดาเป็นคนรักใคร่แล้วรักจริง หุ่่มเทให้ตั้งใจ ดังนั้นมนจिरาจึงเป็นห่วงเพื่อนรักเหลือเกิน

กลัวว่าตั้งใจที่หุ่่มให้ คนรับไปจะไม่รู้คุณค่า...

เธอเฝ้าภาวนาขอให้หุ่่มเนื้อคู่ของปณิดามาถึงเร็วๆ ขอให้โชคชะตาชักนำให้เพื่อนรักได้พบคนดี คนที่คู่ควรกับความรักบริสุทธิ์ของปณิดามากกว่าผู้ชายที่ชื่อสินธร

จะบินมาทำไหนดก็มาเถอะ พ่อครูที่สุดหล่อ อย่าให้เพื่อนฉันรอนานนักก็แล้วกัน ไม่งั้นอาจจะมีเคื่อง!

เสียงเพลง แว่วหวานอยู่ในร้าน ‘ครัวต้นโมก’ ซึ่งแวดล้อมไปด้วย
ไม้ดอกไม้ประดับเขียวขจี ยิ่งยามใกล้ค่ำบรรยากาศโพล้เพล้อย่างนี้ กลิ่นดอก
การเวก ดอกปีบ และสารพัดดอกไม้กลางคืนที่เจ้าของร้านอย่างพี่โมกปลูกเอาไว้
เต็มบริเวณหน้าร้านยิ่งส่งกลิ่นกรุ่นอวลหอมชื่นใจ หากเป็นเวลาปกติปณิดา
คงเพลินใจกับทั้งดอกไม้และเพลงโปรดไม่น้อย แต่วันนี้ไม่เหมือนกับทุกวัน
เพลงรักอกหักพุดถึงจิตใจซึ้งรักที่นักดนตรีกำลังร้องอยู่บนเวทีเวลานี้ ทำเอา
หญิงสาวซึ่งมักยิ้มแย้มเฮฮาอยู่เสมอถึงกับน้ำตาหยดเพาะลงมาแบบไม่รู้เนื้อรู้ตัว
โชคดีว่าเป็นจังหวะที่มันจราลुकไปเข้าห้องน้ำแล้ว ไม่อย่างนั้นเพื่อนต้อง
ไววายเป็นเรื่องใหญ่โตแน่ๆ

ปณิดารับหยิบกระดาษเปียกใบโปรดมาความหนาผ้าเช็ดหน้า หยดน้ำตาพร่าพราย
ทำให้เธอยิ่งร้อร่น พอหาไม่เจอก็เริ่มหงุดหงิด กระทั่งเสียงหนึ่งดังขึ้นใกล้ๆ
“นี่ครับ ผ้าเช็ดหน้า”

“คะ?”

เธอหันไปมอง แล้วก็ต้องเงยหน้าคอดั่งป่า ผู้ชายที่ยืนผ้าเช็ดหน้าสีขาว
สะอาดมาให้เป็นคนตัวสูงมาก แวบหนึ่งปณิดานึกไปถึง ‘เส้าไฟฟ้า’ และคำพูด
ของหมอดูสาวใหญ่เมื่อตอนบ่ายวันนี้ก็ผ่านเข้ามาในสมอง

ไม่ทรอกหน้า...ก็แค่หมอดูคู่หมอลดา เลอะเทอะไปกันใหญ่แล้วยัยดา!

“เออ...” เธอเขม่นมองหน้าคมของเขา คนตรงหน้านอกจากจะมีรูปร่าง
สูงใหญ่ดูน่าเกรงขามแล้ว ยังตัดผมสั้นแบบพวกทหาร ผิวสีแทน ใบหน้าเรียว
มีเส้นกรามบ่งบอกถึงความเข้มแข็ง แม้ไม่หล่อตะต่าสัก แต่ท่าทางเอื้ออาหาร
ของเขาทำให้เธอสะดุดก็

ท่าทางเขาไม่ใช่คนเจ้าชู้กรั้มกรั้ม เจ้าตัวเหมือนจะอยากช่วยเหลือเธอจริงๆ อย่างที่สุภาพบุรุษพึงกระทำเมื่อพบผู้หญิงร้องไห้อยู่เพียงลำพัง ถึงกระนั้นปณิดาก็ได้แต่มองเขาทุกอย่างไม่แน่ใจ จนพอเสาไฟฟ้าเป็นฝ่ายชะงัก หน้าเจี๋นเสียเอง

“เอ่อ...อย่าคิดมากนะครับคุณ ผมไม่มีอะไร แค่อยากให้ผ้าเช็ดหน้าคุณจริงๆ...” เขาอธิบายเสียงอ่อน รู้ตัวว่าอาจจะโดนเธอเข้าใจผิดเอาได้

“อ้อ ไม่ใช่หรอกค่ะ ฉันกำลังคิดว่า...รู้สึกคุ้นๆ หน้าคุณอยู่เหมือนกัน...ขอบคุณมากนะคะ”

ปณิดายิ้มออกมาได้บ้าง มือบางรีบหยิบผ้าเช็ดหน้าของอีกฝ่ายเอามาซับน้ำตาตัวเอง บอกไม่ถูกว่าจะอะไรทำให้เธอรู้สึกคุ้นเคยกับผู้ชายคนนี้มากกว่าปกติ

“คุณตาเคยเจอผมมาบ้าง ผมกับเพื่อนๆ ก็เป็นแฟนคลับร้านพีโมกเหมือนกัน แวะมานั่งกินข้าวฟังเพลงกันที่นี้บ่อยๆ”

“คุณรู้จักชื่อฉันด้วย”

“คือ...”

“ตายตาย คุณอะไรกันอยู่หรือคะ”

ยังไม่ทันที่ภีมพลจะได้อธิบายให้ปณิดาเข้าใจ เสียงของมนจिरาก็ดังขึ้น เรียกความสนใจของทั้งคู่เสียก่อน ร่างอวบแบบสาวสุขภาพดีของมนจिरาแทรกเข้ามานั่งข้างเพื่อนรักก่อนตวัดตามองพ่อหนุ่มตัวโตแล้วขึ้นวีร้องลั่น

“อ้าว คุณนะเอง ฉันจำได้ เห็นคุณกับเพื่อนมาทานที่ร้านนี้ด้วยกันบ่อยบ่อย”

“ครับ ผมเรืออากาศโท ภีมพล เรียกภีมเฉยๆก็ได้”

“ฉันชื่อมนจिरาค่ะ แล้วนี่เพื่อนเลิฟๆของฉันเอง ชื่อปณิดา เรียกตาก็ได้ค่ะ”

“เยี่ยมม!” ปณิดาทำตาโตใส่เพื่อนสนิท ไม่ทันไรมนจिरาก็ดีเนี่ยนทำความรู้จักกับภีมพลเฉยเลย

“อะไรยัยดา อยู่ใกล้แค่นี้ ไม่ต้องเรียกเสียงดังก็ได้ ดูดิ คนมองกันทั้งร้าน ฉันสวยพออยู่แล้ว แก่ไม่ต้องไปโรมทฉันก็ได้”

“อ้อเธอ โทษทีนะ นึกว่าอยากดัง” ปณิดาทำไม่รู้ไม่ชี้ กลับยิ้มซ้ำเพื่อน

จะแย่ ดูเถอะ เธอกำลังแข็งอยู่แท้ๆ กลับมาหัวเราะได้

“พวกคุณเป็นเพื่อนที่รักกันดีนะครับ เห็นแล้วรู้สึกดีจัง” ภิรมพลชวนคุย ตาคมสีดำขลับจ้องมองใบหน้าหวานอมเศร้าหม่นหมองของปณิตา เธอกงไม่รู้สึกตัว ว่าวันนี้เขาเฝ้ามองดูเธอมาได้พักใหญ่แล้ว ระยะเวลาหลังนี้เขาสังเกตเห็นว่าปณิตา ดูไม่สดใสอย่างเคย

ไม่รู้ว่าแฟนหนุ่มนายทหารบกของเธอหายไปไหน ถึงปล่อยให้คนรักมานั่งเฝ้าอยู่เช่นนี้

“เรารู้จักกันมานานตั้งแต่สมัยเรียนแล้วค่ะ ความจริง เห็นยังงี้ ฉันอายุมากกว่าวัยตาตั้งเกือบสองปีเลยนะ”

“อ้อ งั้นคุณเเม่นก็หน้าอ่อนนะครับ”

“ตั๊ย น่ารักจังค่ะ คุณภิรม...มิน่า เขาถึงว่า พวกตำรวจ ทหาร มักเจ้าชู้ ปากหวาน”

“ไม่เสมอไปหรอกครับ ทหารที่ไม่เจ้าชู้ แถมออกหักออกจะบ่อย ก็ยืนอยู่ตรงหน้าพวกคุณนี่ไง”

“หะ! พุดเป็นเล่น”

ไม่เพียงমনจिरา แต่ปณิตาเองก็เบิกตาโตมองชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ตรงหน้า อย่างไม่อยากเชื่อตา เขาอาจไม่หล่อสะดุดตามากมายก็จริง แต่ใบหน้าคมสัน ดูเข้มแข็งแบบผู้ชายแท้ๆ กับรูปร่างสูงใหญ่ดูสง่าเกรงขาม ก็ทำให้ภิรมพลดูไม่ตั๊ยกว่าใคร่นักหรอก

แต่ดูเขาก็พุดเรื่องอกหักของตัวเองได้สบายๆ เหมือนไม่ได้ทุกข์ร้อนอะไรเลย

“ล้อเล่นหรือเปลาคะ...คุณเนี่ยนอกหักบ่อย”

“จริงครับ ไม่ได้ล้อเล่น” เขายืนยันพร้อมยิ้มน้อยๆ ทำเอาอีกฝ่ายอดนึกไปถึงคนรักของตัวเองไม่ได้

จากที่คบหากับสินธรมาสองปีเศษ ปณิตาก็ยิ่งประจักษ์แจ้้ง ตลอดมา คนรักนายทหารบกหนุ่มรูปหล่อฐานะดีมีเส้นสายของเธอไม่ได้คบหาอยู่กับเธอแค่คนเดียว สินธรหลงตัวเองตามประสานายทหารหนุ่มอนาคตไกล เขาคบผู้หญิง

มากมายเพื่อเลือก ที่เขายังไม่เลิกกับเธอตอนนี้ก็แค่เพราะเธอยังเป็นตัวเลือกที่ดีที่สุดของเขาอยู่เท่านั้นเอง

ไม่ยุติธรรมเลย...เธอจริงจังจริงจังกับเขาทุกอย่าง แต่สินธรเห็นค่าความรักของเธอน้อยนิดเหลือเกิน

ปณิดาแหม่มริมฝีปากบางของตัวเองแน่นเข้า ดวงตากลมโตเจือหยดน้ำเอ่อคลอ...เธอจำไม่ได้แล้วว่าต้องมาเจ็บปวด น้อยใจอย่างนี้เป็นครั้งที่เท่าไรแล้วในรอบสองปีเศษที่ผ่านมา

...ความรักช่างทำให้เธอเหน็ดเหนื่อยเหลือเกิน

ถ้าอยู่ด้วยแล้วต้องเหนื่อย ต้องทุกข์ใจขนาดนี้...มันจะเป็นความรักที่ยั่งยืนได้อย่างไรกันนะ

“แวนมาคุยอะไรกับสาว ๆ ตรงนี้นายกิม นี่รู้จักน้องมนกับน้องดาแล้วหรือ” เสียงของโมก ชายหนุ่มวัยสามสิบห้า เจ้าของร้านผิวขาวหน้าต่าตั้งขึ้น เรียกความสนใจของทุกคนให้หันมองไปที่เขาเป็นตาเดียวกัน

“สวัสดีค่ะพี่โมก” ปณิดายกมือไหว้หนุ่มรุ่นพี่ เธอกับเพื่อนแวนมาที่ร้านนี้บ่อยจนคุ้นเคยถูกชะตากับโมกและทุกคนที่ร้าน ปณิดามีความสุขที่แวนมานั่งที่นี่มากกว่าการได้ออกไปเที่ยวไหน ๆ กับสินธรเสียอีก

“จ๊ะ พวกเรามากดีแล้ว พี่เพิ่งสั่งให้ยัยตุ่นทำข้าวอบใบบัวเสร็จ กำลังร้อน ๆ เลย มาลองทานกันนะ ดูว่ายัยตุ่นทำอร่อยจริงอย่างที่คุยไม่เอาไว้หรือเปล่า”

“โห พี่โมก ทำไมไปว่าพี่ตุ่นอย่างนั้นล่ะคะ ได้ยินخالละเสียใจเลย” มนจิราหน้าเจื่อน นึกถึงแม่ครัวสาวหน้าคมที่โมกเพิ่งรับเข้ามาช่วยงานที่ร้านแล้วก็อดสงสารไม่ได้

ตุ่นหรือตุลยาเรียนจบแค่มัธยมศึกษาปีที่หกเท่านั้น แต่ชวนขวยไปฝึกงาน เริ่มตั้งแต่เป็นเด็กจัดผักอยู่ในครัว เลื่อนมาเป็นผู้ช่วยก๊ก และได้เข้ามาเรื่อย ๆ จนกระทั่งมาสัครเป็นแม่ครัวที่ร้านของพี่โมก แม่เงินเดือนไม่มากมายอะไร แต่เจ้าตัวอ้างว่าที่นี่ใกล้บ้าน จึงยอมทนกับเจ้านายปากร้ายอย่างพี่โมกมาได้หนึ่งเดือนแล้ว

“ไม่ว่าไม่ได้หรอก พี่คุณคนงานเยอะ จะอ่อนข้อกันเองกับลูกน้องมาก

ไม่ได้ โดยเฉพาะกับยัยตุ่น...ช่างเถอะ อย่าสนใจเลย เดี่ยวพี่จะให้เด็กยกเอามาให้ลองชิมกันดู งานนี้ไม่คิดเงิน แต่ถ้าอร่อย ต่อไปจะบรรจุกเป็นเมนูแนะนำประจำร้านไปเลย”

“ดีจัง ขอขอบคุณพี่โมกค่ะ พวกเราเลยได้ลาปาก” มนจิรายิ้มหน้าบานแฉ่ง รอข้าวห่อใบบัวของโมก ในขณะที่หนุ่มเจ้าของร้านหันไปทางกิมพล

“เฮ้อ แล้วแก้วว๊าง นายกิม ไม่กลับไปนั่งโต๊ะตัวเองแล้วหรือ”

“กลับสิครับพี่” ทหารอากาศหนุ่มรีบบอกแล้วก็ก้าวเร็ว ๆ กลับไปที่โต๊ะนั่งของตัวเองซึ่งอยู่มุมด้านในร้าน โมกมองตามฝ่ายนั้นไปแล้วก็อดขำไม่ได้

“ต้องขอโทษแทนเจ้ากิมมันด้วยนะ เจ้าหมอนี้ไม่มีพิษมีภัยกับใครหรอกนะ ไม่ต้องห่วง มันเป็นคนดี แต่ชี้เหงาไปนิด คนมันนอกหักบ่่อยก็อย่างนี้ละ”

“แล้วทำไมคุณกิมถึงอกหักบ่่อยล่ะคะ หน้าตาทำทางก็ดูดีออก ยิ่งพี่โมก การันตีนิสัยใจคอด้วยแล้ว...มนละงง”

“ยัยมน ยุ่งเรื่องคนอื่นมากไปแล้ว”

ปณิดาพยายามจะปรามเพื่อนซี้ รู้สึกว่าเร็วเกินไปหากจะชักไ้ช้อยากรู้เรื่องส่วนตัวของกิมพลตอนนี้ แม้ว่าเธอจะเคยเห็นเขาบ่่อยๆ แต่ก็เพิ่งรู้จักกันนี่นะ

“ว๊วย อย่ามาห้ามหน้ายัยดา สอดเรื่องชาวบ้านมันงานของฉัน แกก็รู้”

“แต่นี่มันระยะใกล้เกินไป...”

“ใกล้ลี้ลี้ดี ตื่นเต้นออก”

“นั่งมน!”

ปณิดาเอ็ดอึ้งใส่เพื่อนรักอย่างเหลืออด ทำเอามนจิราหน้าจ๋อย
ไม่แกลังก็ได้...

“เครๆ มนไม่อยากรู้สึกเรื่องคุณกิมแล้วก็ได้ค่ะพี่โมก ไว้วันหลังมนค่อยแวบมาซัก เอ๊ย มาคุยกับพี่โมกคนเดียวดีกว่า ตอนนี้ใครบางคนอารมณ์ไม่ดี มนไม่อยากเสี่ยงค่ะ”

“น้องดาทะเลาะกับผู้กองสินอีกแล้วหรือ”

โมกพอจะเดาได้ ปณิดามีปัญหาเกี่ยวกับแฟนบ่่อยๆ ขนาดเขาไม่ได้นึกอยากละลาบละล้ง แต่ข่าวก็ย้งมาถึงหูจนได้

“นิตหน้อยคะพี่โมก...อย่าทำหน้าที่คร่ำอย่างกับแพนด้าป่วยอย่างนี้ลึคะ ดายังไม่เดือดร้อนเลย ซิลๆคะพี่โมก แค่นี้นิตเดียวเอง ดาไม่เป็นอะไรหรอกคะ”

ปณิตาผืนทำหน้าที่ขึ้นสติไส ไม่คิดมาก รู้ว่าเรื่องของเธอทำให้ทุกคนร่อย จึงผืนยิ้มเต็มที ราเริงเข้าไว้ดังเช่นทุกครั้งที่เธอแวมะมาวันนี้

“เเนะๆ ยิ้มออกมาได้แล้ว อย่างนี้ค่อยยังชั่วหน้อย เห็นน้องตาหน้าจ้อย แล้วพี่ก็พลอยเที่ยวเหมายังไงไม่รู้สิ ยิ้มเข้าไว้ดีกว่า น้องตาคงไม่รู้ว่เวลาน้องดา คร่ำเนี่ย คนแอบมองมันพลอยวิตกจริตขนาดไหน”

“หะ พี่โมกหมายถึงใครคะ พี่โมกแอบมองยัยดาเธอ...เอ๊ะ หรือว่าพี่โมก แอบบึ้งยัยดา...”

“โอ๊ะๆ พี่ไม่อาจหาญไปสู้กับผู้กองสินหรือก พี่มันก็แค่จรรยา ไหนเลย จะไปสู้่อิเหนาเขา”

“อิเหนาเจ้าชู้มาก หล่อแค่ไหนก็ไม่ไหวหรอกคะ” มนจิราเพลอย่นจมูก ทำหน้าแบ้เข้าไปใส่คนที่ไม่ได้อยู่ที่ตรงนี้ด้วย โมกเห็นกิริยาของหญิงสาวแล้วก็อด หัวเราะไม่ได้

“เดี๋ยวนี่ไปดูยัยตุ่นก่อนนะ ไม่รู้ซึกซ้าอะไรอยู่ สงสัยจะอู้งาน เดียวมานะจ๊ะ”

โมกขอตัวเดินกลับเข้าไปในห้องครัวด้านหลัง ปล่อยสองสาวเอาไว้เพียงลำพัง ปณิตามองตามหลังร่างสูงเพรียวของเจ้าของร้านหนุ่มไปแล้วก็เพ็งนึกได้

เมื่อก็พี่โมกบอกว่า...เวลาที่เธอคร่ำ คนแอบมองพลอยวิตกจริต...พี่โมก หมายถึงใครกันนะ

ปณิตาขมวดคิ้ว กวาดตามองไปรอบๆร้านที่ตกแต่งอย่างน่ารัก เป็นแบบ เบ็ดโล่งโปร่งอากาศถ่ายเท ห้อมล้อมไปด้วยพุ่มดอกไม้หอมส่งกลิ่นกรุ่นในยาม ค่ำคืน

ดวงตากลมโตหันไปสบกับตาคนกล้าที่จ้องมองเธออยู่ก่อนแล้ว หญิงสาว กะพริบตาปริบๆ แล้วก็เปลอสยิ้มกลับไปให้

แปลกจริง...ทั้งที่เพ็งได้คุยกันครั้งแรกหลังจากเคยแต่เห็นหน้าอยู่ห่างๆ ทว่าเธอกลับรู้สึกคุ้นเคย ไม่คิดว่าเขาเป็นคนแปลกหน้าอย่างที่เคยเลย

แถมก็มีผลเองก็ยิ้มตอบกลับมาอย่างสุภาพ ท่าทางชื่อๆ ดูไม่มีพิษภัย
 “แน่ะ มีสิ่งยิ้มหวานให้กันด้วยเหรอ...ไม่เบาเนะยัยดา ท่าทางเขาจะชอบแก
 ดูน่าสนใจเหมือนกันนะ แกว่าไหม”

“บ้า แกอย่ามามโนยัยมน ฉันไม่สนหรอกพวกททททตรวจ พี่สินคนเดียว
 ก็เบื่อจะแย่แล้ว”

“เบื่อก็ก็เลิกไปสิ แกจะทนทุซึ้ทำไมหนักหนา ถ้าคบแล้วโคตรจะเหนื่อย”
 มนจิราบ่นเบาๆ ออดพุดตรงๆ ไม่ได้ ยิ่งเห็นสภาพของเพื่อนรักแล้ว ต่อให้
 ไม่อยากเป็น ‘บ้างซางยุ’ มันก็จำเป็นละ

“ฉันรักพี่สินนะมม...เรารักกัน คนรักกันก็ต้องอภัยให้ความผิดพลาดของ
 อีกฝ่ายไม่ใช่หรือไง”

“แกอย่าอ้างความรักมาผูกมัดตัวเองหน่อยเลย ดูแค่ว่า ถ้าอยู่ด้วยแล้ว
 มีความสุขมันก็คือใช่ แต่ถ้าอยู่ด้วยกันแล้วเหนื่อย ฉันว่ามันไม่ใช่วะ” มนจิรา
 วิจารณ์ก่อนดื่มน้ำส้มคั้นเปรี้ยวอมหวานชื่นใจ

ปณิดามองเพื่อนรัก ไขว่คว้าเธอไม่เคยคิดเรื่อง que อีกรฝ่ายพูด แต่ก็เสียดาย
 เวลา เสียดายความรักที่ก่อร่างสร้างร่วมกับสินธรรมาสองปีกว่า เรื่องนี้มันตัดสินใจ
 ยากมากสำหรับเธอ

“เฮ้อ!” หญิงสาวถอนใจยาว แล้วก็สะดุ้งน้อยๆ เมื่อเสียงหนึ่งเรียกเธอ
 ดั่งขึ้นมาจากหน้าประตูร้าน

“ไม่ทราบว่าคุณปณิดานั่งอยู่ตรงไหนครับ ผมเอาดอกไม้มาส่งฮะ”